Den røde Krig

Ungsocialistisk Organ.

Nr. 8.	15 Øre pr. Nr. I Udlandet 20 Øre.	August 1919.	200 Øre aarlig. I Provinsen 225 Øre.	2. Aargang.

Dette Numer koster 15 Øre.

Kampen, Vejen og Maalet.

Det bryder, det gærer, det bobler og syder i Samfundsdybet baade her og der. Overalt er der Uro og Gæring.

I Udlandet tager Arbejderne Livtag med Kapitalismen og dens Lakajer.

Undertiden lader de sig lokke til at opgive Kampen paa Halvvejen; men det varer sjældent længe, før de begynder igen.

Den ene vældige Strejke afløser den anden, snart det ene, og saa det andet Sted.

Ogsaa her i Danmark er der Uro, selv om det er i mindre Stil; selv om det er Reglen, at Arbejderne alligevel tilsidst lader sig snyde, lader Sejrens Frugter rive sig ud af Hænderne.

Dyrtidens Tryk bringer Arbejderne til at reagere — tvinger dem til at kræve højere Løn, end de skandaløse Overenskomster, som de har ladet sig paatvinge, forudsætter.

En Sejr har Arbejderne dog vundet. Otte Timers Arbejdsdagen er en Kendsgerning. Takket være Bygningsarbejdernes udholdende Kamp for at gennemføre den.

Næsten et halvt hundrede Aar har den organiserede danske Arbejderklasse krævet 8 Timers Dagens Gennemførelse eller i hvert Fald demonstreret derfor.

Men endnu har kun Bygningsarbejderne vovet at tage Kampen op for Kravets Gennemførelse.

De øvrige Arbejdere nøjes med at tage den Arbejdstid, som Arbejdsgiverne dikterer dem. De trækker paa Skulderne og ryster selvopgivende paa Hovedet, naar de opfordres til Kamp for et saadant Krav.

Hvorfor gaa i Kamp for den sølle halve Time, sagdes der. Man har ikke set, at der ligger mere bag ved. Man forstod ikke, at det, der i Virkligheden kæmpedes om, var om det var Arbejderne, eller Arbejdsgiverne, som skulde bestemme Arbejdstidens Længde.

Det er ganske rigtig, at den halve Time ikke i og for sig er

„Lys over Landet,
Det er det, vi vil".

(J. P. Jacobsen).

Kampen værd. Hvis Arbejderne nu da 8 Timers Arbejdsdagen er opnaaet, falder til Ro og iøvrigt lader alt gaa i den gamle Skure, saa har Kampen været unyttig. Men fra Kampen, om hvem der skal bestemme ArbejdstidensLængde, maa Arbejderne gaa over til Kampen om Kontrollen over Produktionen.

Arbejderne maa føre Kampen over paa Kapitalismens eget Domæne. De maa kræve Medbestemmelsesret om, hvad Varerne, som de selv producerer, skal koste. Hvis dette ikke kan gennemføres, maa alle Overenskomster anulleres.

Stiger Vareprisernc, maa Arbejderne øjeblikkelig forhøje Prisen paa Arbejdskraften i samme Forhold. Men for at kunne gøre dette, maa Organisationsrammerne ændres eller sprænges. Den uduelige Fagkamp maa afløses af den industrielle Kamp. Sympathistrejke maa benyttes i udstrakt Grad. Hvor Strejken ikke hjælper, maa Obstruktionen og Sabotage tages i Brug. Med andre Ord, ingen Midler maa lades uprøvede, naar det gælder Arbejderklassens Livsinteresser.

Men saa kan Arbejdsgiverne ikke administrere deres forskellige Foretagender, indvendes der. De kan ingen Tilbud indgive paa Udførelsen af forskellige Arbejder, fordi de ikke en Gang tilnærmelsesvis i Forvejen kan beregne Arbejdslønnens Størrelse.

Ja vel, det er ganske rigtigt! Men er vi Arbejdere da interesserede i at opretholde og fremme den kapitalistiske Udbytning? Nej, tusinde Gange nej!

Vil og kan de Herrer Arbejdsgivere og Kapitalister ikke lade Arbejderne faa Haand i Hanke med Hensyn til Vareprisernc, maa den tage Følgerne. De maa finde sig i, at vi Arbejdere, som de virkelige Producenter, gør det umuligt for dem at administrere Samfundets Produktion. Kapitalismen har saa Valget imellem enten at overlade Ledelsen til Arbejderklassen, eller med Vold søge at knuse denne, som vover at forlange noget saa uhørt.

At de vil prøve det sidste, er der næppe Tvivl om. Saa har vi den sociale Revolution i en af dens sidste Faser. Alt vil i Virkeligheden afhænge af Arbejdernes Enighed og Solidaritetsfølelse, ikke saa meget af, hvem der har de fleste og bedste Mordvaaben, thi saa var Sejren Kapitalismens, men i hvor høj Grad Arbejderne hurtig og effektivt gennemfører Generalstrejken — standser af Transport af Tropper — af Vaaben — af Levnedsmidler til Underhold af Kapitalismens Morderbander. Staar Arbejderne samlede i ubrødelig Enighed om dette, formaar Verdens dygtigste og genialste Feltherre med Verdens bedste Soldater intet, thi Grundlaget for deres Operationer er taget bort. Arbejderne er Verdens Herrer. Produktionens Socialisering kan begynde.

Aage.

Religionens Aktualitet.

Ved Aktualiteten skal ikke forstaas Religionens aabenbare Liv med dens onde og tilsyneladende gode Gerninger. Som noget ret uvæsentligt maa det betragtes at analysere og kritisere de mangfoldige Trosbekendelser, og som ørkesløst at blande sig i de stridende kirkelige Retningers Meningsforskel, fordi det hele Væv er spundet ud fra falske Forudsætninger og en falsk Verdensanskuelse.

Af ulige større Betydning er Spørgsmaalet om Religionens skjulte Indflydelse paa Verdensbegivenhederne. Om de mangeartede Aarsager til den for lange Tider prægende Begivenhed, Krigen, gøres gældende, at de skyldes Befolkningsfordelingen, Økonomien og Nationalkarakteren. Disse Aarsager maa særlig have gjort sig gældende i Tyskland som ikke alene gennem Aaringer har været Sjælen og Drivkraften i de europæiske Rustninger, men som aabenbart og hemmeligt har truffet omfattende Foranstaltninger til at begynde Krigen.

Som Undskyldning for det tyske Overfald paa Nabostaterne anføres, at Omraadet for tysk Energi, Foretagsomhed og Daadstrang var for begrænset. At udvide Begrænsningen ad Fremskridtets naturlige Vej ved Overlegenhed i Konkurrencen har den udskregne tyske Dygtighed ikke formaaet, og heller ikke har man afledet den blomstrende tyske Formeringsevnes Overskud ved passende Udvandring. Der findes nemlig et Sammenknitningens Materiale, som i Tyskland er stærkere end hos de fleste andre europæiske Nationer, og kaldes det menneskelige Flokinstinkt.

Den indre Aarsag til dette Instinkts Vækst — for hvis skadelige Overudvikling hos alle Nationer de uhygiejniske og slægtsnedbrydende Storbyer er Beviset — er Religionens gennem Aartusinder vedvarende, systematisk forstyrrende Bearbejdelse af Sjælelivets Organisme. Den nødvendige Følge af Instinktets Vækst i Forbindelse med Intelligensens og Kulturens Højnelse er Organisationsevnens vidtforgrenede Udvikling, der ogsaa for Tysklands Vedkommende er særlig iøjnefaldende.

Den paa det givne Grundlag mønsterværdige Organisation har paa én Gang været Landets Styrke og dets Svaghed. Den gennemførte Organisation har samlet Smaastaterne og formaaet at bevare den tyske Enhed, men samtidig har den meget væsentlige Del af Organisationen, som Militarismen er, været et bærende Led i den permanente Drøm om et kommende Verdensherredømme. En Overvurdering af eget Værd og egen Styrke og Undervurdering af Omgivelserne har i lange Tider gennemsyret tysk Nationalkarakter.

I Forbindelse hermed maa nævnes den kraftige Nationalfølelse, der ved sin samlende Magt var en Betingelse for Krigens Iværksættelse. De indre økonomiske Misforhold, der er Produktet af Næringsinstinktets Misdannelse, har vel sat skarpe Skel og frembragt Klassefølelsen, men denne bevistes ved Krigens Udbrud desværre at være Nationalfølelsen underlegen. Saa godt som hele Underklassen lod sig villigt bruge af Interessentskabet som Krigsmateriale, fordi Tyskeren bevidst eller ubevidst er militaristisk sindet. Men da Militarismens Vej er Forraaelse og dens Maal Ødelæggelsen, saa er dermed det tyske Ideal ikke alene nedværdigende og kulturfjendtligt, men i Strid med selve Naturens Lovmæssighed, der foreskriver Forædlingens Vej og Maal.

Ud fra dette Synspunkt kunde Krigens Resultat fra første Færd beregnes, og er forudsagt.

Erfaringen viser, at Naturens Harmoni vel taaler betydelige Afvigelser og grove partielle Brud, hvad særlig de økonomiske Forhold og deres Følger vidner om, men Tysklands Sejr vilde ikke blot betyde foreløbig Stagnation eller Tilbagegang, men sikkert en hele Menneskehedens Kursændring i antiforædlende Retning. Muligheden for denne er omtrent lig med Muligheden for, at Kloden vilde ændre sin Bane og bevæge sig den modsatte Vej. Tyskland maatte derfor nødvendigvis falde under Styrkeprøven og vil heldigvis ikke for det første kunne rejse sig igen. De tyske Tilbøjeligheder er nemlig de samme nu som før Krigen, hvilket blandt andet ses deraf, at Krigens Mænd — og endda de hæsligste, Underklassens Forrædere — besidder Magten og repræsenterer Nationen.

Ved at kaste et Blik tilbage over Kampaarene, falder et tilsyneladende Misforhold for Tysklands Vedkommende i Øjnene. Den sindrigeste Kynisme og mest menneskeforagtende Raahed i Krigsførelsen er forenet med svulmende Gudhengivenhed i Proklamationerne. Hvad er nu Grunden til denne intime Forening af menneskefjendsk Raahed og Religiøsiteten, som lærer Næstekærlighed? Selv om Proklamationerne betegnes som Hykleri fra Førernes Side, saa er dette dog kun muligt paa Baggrund af Menigmands Religiøsitet, som udøver Raahederne. Forklaringen er, at Religionens ydre Skikkelse, dens mere eller mindre tiltalende Lærdomme og Moral, kun er det skuffende Klædebon, som skjuler dens indre fordærvelige Væsen. Ligesom det gifte Træ med sin skønne, tiltrækkende Krone har sine skjulte og uskønne Rødder i Jordbunden, hvoraf det suger sin Næring, saaledes har Religionen gennem Aartusinder slynget sine dybe Rødders Forgreninger ind blandt Sjælelivets forskellige Rørelser, beherskende nogle og kvælende andre. Som Dualismens dybeste Opgave under alle Tilværelsens Forhold kræver Religionen altid den mest vaagne Interesse, og dens Aktualitet er ensbetydende med dens Eksistens.

Johs. Mortensen.

Statens Beskaffenhed.

Spørgsmaalet om Statens Karakter maa ikke betragtes som rent akademisk Emne, thi af dette Spørgsmaals Besvarelse afhænger i høj Grad Arbejderklassens ... ne. Den Maade, hvorpaa man fra Socialdemokratiets Side betragter Staten, vil blive skæbnesvanger for Proletariatet; den forleder Arbejderne til falsk Haab og fa... Beslutninger, til en Politik, ... slutlelig fører den til Fordærv. ... drager Bevægelsen bort fra Klassekampens Grund, og paa Parlamentets glatte Parketgulv, hvor den før eller senere vil falde.

Hvor ødelæggende saadanne Strømninger maa virke i Proletariatets Rækker, er klar. Ikke blot Mængdens revolutionære Energi paa den Maade bliver afstumpet og brudt, at Handlekraften kastes væk i betydningsløse Smaaligheder, — Arbejderklassens Befrielse bringes i Virkeligheden i Fare gennem en saadan Taktik.

Hvad er da Staten?

Konfuse Hoveder definerer ... som „Folkets Samfund" — som ... Forbund, der blev oprettet i a... Interesse. Man henfaldt da til ... Statsordning at dele Ret og P... ligelig paa alle Samfundets Medlemmer. Beskyttelse for Retten ... Sikkerhed for den almindelig Velfærd skulde være Hensigten med Staten. Hvad der i Virkeligheden var en brutal Politistat forsøgte man at udpynte som en „Retsstat". I filosofisk Begrebsforvirring ... de man endelig til „Udtryk for ... sædelige Idé" og andre Meningsløsheder. Men trods alle disse ... lemaader funktionerede Staten ... lig videre som det den altid har været: Et udpræget Værktøj i Myndighedernes Haand.

Selv de borgerlige Statslærere fremhæver nu to Yderligheder ... karakteriserer Staten: *Regering* ... *Regerede*. Men hvem er de Regerende? Altid de Besiddende. ... hvem bliver regeret? Naturligvis de Besiddelsesløse.

I en Tid, hvor man endnu ... kendte nogen Privatejendom ... de der heller ikke være Tale om ... gen Stat. Den opstod først ... Privatejendommen delte det ... Samfund i to fjendtlige Klasser ... Rige og de Fattige. Kun ... Modsætninger har Staten at ... for sin Eksistens. Den var nødvendig for at beskytte Ejendommen ... man trængte til en Magt ... kunde straffe dem, der angreb ... vatejendommen; man havde ... for et Middel, hvorved man ... holde de Besiddelsesløse ...

[illegible] den [illegible] til Udvikling [illegible] Familieskabets og de [illegible] Interessers Baand vare til [illegible] til at holde Samfundet [illegible] at Samfundet var [illegible] der en særlig [illegible] Magt for at beskytte de [illegible] Organisationer for [illegible]. Og denne Magt staar [illegible] de to Samfundsklasser, den er skabt af Privatejendommen og maa altsaa af den Grund varetage den herskende Klasses Interesser.

Hvor meget end Statens Form maa have forandret sig under den politiske og økonomiske Udvikling, bliver dens Karakter dog stadig den samme. Den antike, den feudale og den moderne Stat [illegible] de Indretninger af den [illegible] Tid herskende og derfor herskende Klasse [illegible] mod det [illegible] og udbyttede Folk. [illegible] Republiker som i [illegible].

Saaledes ser det ud i den moderne Stat. At sætte sin Lid til denne [illegible] et Bedrag. [illegible] skæbnesvangre [illegible] Tilstande opretholde.

[illegible] kan man da forsvare at [illegible] kæmpe [illegible] Arbejderne [illegible] at tro at det sociale Spørgsmaal løses ad parlamentarisk Vej, altsaa ved Hjælp af [illegible] Bourgeoisiets Stedfortræder [illegible] Proletariatets [illegible] revolutionære Grund [illegible] dem [illegible] mod Ar[illegible].

Herman [illegible]

Til Venner af „Den røde Krig"

der kan tegne

[illegible] „Den røde Krig" [illegible] „Den røde Krig" [illegible] „Den røde Krig"s [illegible]

Gnister.

Den tyske Revolution har [illegible] Brugt Arbejderne andre reelle Fordele end den at de har mistet en Kejser. Dog — endnu en Gevinst kan man anføre. Man har saa [illegible] Bladet Interessen [illegible] Sammenslutninger, som virker for en Adskillelse af Kirken og Skolen og som virker for en konfessionsløs Undervisning. Paa flere Steder er det virkelig lykkedes at virkeliggøre de [illegible] Krav og det er da en af de største Gevinster den tyske Revolution endnu har kunnet fremvise. Den nye Slægt bør ikke opdrages i forbenet Autoritetstro. Krig, Militarisme, Kapitalisme og Kristendom hører sammen. Det har været Menneskehedens Mare og maa bort.

Politiet truer med at strejke for større Løn. Dersom man blandt de mange Betjente virkelig satte al Kraft ind paa at forhindre at Politiet anvendes mod de Fattige og Revolutionære, hvilket ser ud til at være deres Hovedopgave, saa kunde de sikkert gøre Regning paa Arbejdernes Sympati. Det er en Skandale at de udeltkkende lader sig bruge som Overklassens Redskaber.

Kammerat! [illegible] „Den røde Krig" [illegible] København N. For Tiden vil du kunne faa følgende Piecer: I. I. Ipsen: „Socialdemokraterne er Anti-Socialister" (35 Øre), en interessant og klartskreven Brochure skreven i den for Ipsen særlige [illegible]. [illegible] Opslaget snart er [illegible] Tryggve Aakervik „Ungsocialis[illegible]" (35 Øre). En Kammerat, der havde [illegible] Eksemplarer af Aakerviks [illegible] Gennemlæsning [illegible] Eksemplarer og krev samtidig „Aakerviks Piecer klar" [illegible] Pierre Ramus [illegible] (25 Øre) [illegible] „Sozialist" [illegible]

[illegible] Betalingen for de forskellige Piecer kan ind sendes i Frimærker. Send en Bestilling idag og du vil modtage Læsning, der vil vække dig til Eftertanke og bringe dig over i Rækkerne mellem den Skare, der kæmper for den frie Socialisme!

Hvad der har vakt Blæst om [illegible] Dage siden, er den [illegible] Skjald Verner von Heidenstam [illegible] Landet. [illegible] har [illegible] og venter [illegible] Heidenstam har i sin Ungdom skrevet flere revolutionære Digte, som Politidirektøren sikkert ikke vilde synes om. Dette bør tjene til Underretning for Hr. Dybdal.

Dersom du, naar du har læst „Den røde Krig", synes, den er læseværdig, bør du anbefale den til dine Venner og Arbejdskammerater.

Ungsocialistisk Forbunds Vesterbro Arbejder Afdelings Sommerfest Lørdag d. 19. Juli havde samlet fuldt Hus. Festen forløb i al Gemytlighed og gav et klækkeligt Overskud, som vil komme os tilgode i vor Agitation.

Det Billede, som findes paa „Den røde Krig"s forste Side, kan [illegible] Pierre Ramus [illegible] Bestillinger [illegible] modtages paa Mænglernes Kontor, Mønsgade 1, II., København N.

Kammerater i København og Provinsen!

»Den røde Krig« er det eneste Blad i Danmark, der er den virkelige Talsmand for den anarkistiske Samfundsorden, og som peger paa Humbugen i Parlamentarismen, i Religionen, Forbandelsen ved Militærvæsenet, og ikke alene peger derpaa, men bekæmper det med al sin Kraft. Det er en Nødvendighed at fjerne den Moral, der er den herskende for Øjeblikket, en Nødvendighed, fordi vi aldrig kan faa indført en fri Samfundsordning, hvis ikke Menneskenes intellektuelle Jeg bliver paavirket og præget af de anarkistiske Ideer.

»Den røde Krig« har til Opgave at [illegible] Maalet [illegible] paa [illegible] Arbejderklassen [illegible] ikke det Maal du har sat dig [illegible] Kamp [illegible] ikke er en Kamp for [illegible] Arbejderklassens [illegible]

Hvad ønsker Underklassen?

Den ønsker at ophøre at være Underklasse. Arbejderne ønsker Ret til at begynde Livets Verdenskamp uden at være handicappet.

De ønsker at slippe for stadig at betale Skatter og Afgifter til [illegible] for Retten til at leve.

De vil ikke [illegible] stadig at maatte sælge sig selv. De vil have samme Livsvilkaar, samme [illegible] Lys, Luft og Plads, som de, der [illegible] til at benytte dem at Arbejdernes Svaghed og Afhængighed. Arbejdernes inderste Ønske er at blive fri, blive uafhængige, blive Herrer over sig selv.

For at opnaa disse Ønskers Opfyldelse slutter de sig sammen i Organisationer, der alle har til Opgave at føre den saakaldte Klassekamp. Desværre har Arbejderne her begaaet en Fejl, idet de har ladet Førere overtage Ledelsen. De har endvidere ladet sig hilde i parlamentariske Snarer, saaledes at Arbejdernes Skæbne i Danmark bestemmes af professionelle Politikere, af Salonsocialister, af Folk, der aldrig har til Hensigt at kæmpe for Arbejdernes Ønsker, da de selv ikke er Arbejdere. Disse Professionals ønsker ingen Omvæltninger. [illegible] de er mætte, de gør, hvad de kan, for at holde de danske Arbejdere udenfor den europæiske Opstand, for at bevare det System, der i andet, der giver dem selv Føde og Lejlighed [illegible] og gør Arbejderne afhængige af [illegible] Kundskabning [illegible] hele Verden over, venter Arbejderne blot paa det gunstige Øjeblik for at rejse sig, men i Danmark er Arbejderne uden [illegible]. Der findes i dette Land ingen Oprørstanker, ingen Vilje til at staa paa egne Ben. Man er tilfreds med sin indholdsløse Tilværelse, fordi den er magelig, ansvarsløs og ikke kræver selvstændig Handling. Danmark er vel nok det eneste Land i Verden, der mangler egte Arbejderbevægelse. Selv de saakaldte syndikalistiske Arbejdersammenslutninger [illegible] har ikke videre [illegible] Landorhøjelse. Det er blot [illegible] moderne [illegible] fra Rusland. Man siger, at hvor der er en Vilje, er der ogsaa en Vej. Det er vel kendt nok [illegible] den omvendte Sætning ikke [illegible] en Vej, men ingen Vilje.

Men hvor der ingen Vilje er, kan der heller ingen Vej være.

Kammerat! [illegible] du være med i [illegible] Arbejde, saa sørg for at »Den røde Krig« bliver spredt til alle du kommer i Berøring med, faa Kammerater til at forhandle Bladet, og du selv maa foregaa dem et godt Eksempel.

Alle Henvendelser sendes til [illegible]gade [illegible], København N.

Revolutionære Arbejdsmidler.

I den socialistiske Tankeverdens Taktik, har „det politiske Kup" hidtil haft en stor Plads som Revolutionsfaktor. Man har anvendt og uddannet alle sine bedste Kræfter til det politiske Arbejde, samtidig med at man gav Arbejderne Surrogat gennem Reformarbejdet. Der findes vel ikke noget Land, der har haft større Mén af det, end Tyskland, Socialdemokratismens Fædreland par Preferance. Hele Elendigheden afspejler sig nu for os i bengalsk Belysning, naar man hører, at en af de Ordførende i Arbejderraadet for Tyskland, som, da han kom ind paa Spørgsmaalet om Socialisering af Industrien, ytrede: „Socialisere? — Vi har ingen Organisationer, som er dette Arbejde mægtig."

Kan hænde, at Udtalelsen er faldet for at dæmpe Lysten hos Arbejderne og forhindre dem i at handle selvstændigt (thi dersom det er sandt, at Lysten driver Værket, skulde saadanne Organer sikkert kunne skabes paa et Par Uger).

Imidlertid karakteriserer Udtalelsen nærmest et Brist paa Villie. Tyskland viser os, hvorledes et Lands socialistiske Bevægelse ikke bør være. Man havde nok af ministerielle Embedsmænd og Kommunalfuldmægtige o. s. v., man havde lært Arbejderne at tro paa, at Revolutionen skulde komme gennem Arbejderrepræsentanternes Overtagelse af Statsmagten — og Arbejderne troede det og forsømte sin vigtigste Opgave; da man skulde overtage Produktionen, havde man ingen Organisation. — Til hvad? Man havde Ministre; men det viste sig, at da de kom til Statsroret, blev deres første Opgave at slaa al socialistisk Stræben ned.

*

Uden at overdrive, kan man sige, at Stillingen i Danmark er ganske den samme. Man har fyldt Arbejdernes Hoveder med Reformsludder, Rigsdagsvalg — og desuden sørget for at ingen andre Forslag eller Retninger fik Lov at gøre sig gældende. At den Erfaring, som man i de ulige Lande høstede, har de socialdemokratiske Arbejdere næppe nogen som helst Idé om. Thi deres Presse har hverken talt eller beskæftiget sig med den.

Det er derfor meget naturligt, at et Flertal af Arbejderne, lysvaagne, gned deres Øjne, da de læste dets Arbejdsprogram som Fagoppositionens Sammenslutning sendte ud til Medlemmerne. (Vi henviser til Arbejdsprogrammet, som findes andetsteds her i Bladet.)

Os glæder imidlertid dette Fremskridt, thi det er en naturlig Fortsættelse paa den syndikalistiske Stræben, som Fagoppositionen træder i Skranken for. Det korte og klart formulerede Program, kan ikke give Anledning til nogen Misforstaaelse. Det bæres oppe af Tidens Alvor og er en Sammenføjning af de Erfaringer, man har gjort i de revolutionære Lande.

Propagandaen for Dannelse af Arbejder- og Soldaterraad, maa blive den nærmeste Tids store Arbejde. At Fagoppositionen som jo har til Opgave at samle alle Arbejderne til økonomisk Kamp, har fundet saa gode Udtryk for denne Stræben, kan kun glæde os.

Et af Punkterne i dette Program vil vi dog tage op til en Slags Særbehandling, da det ved sine særlige Konsekvenser synes at falde udenfor Rammerne af det øvrige Program.

I Punkt 4 siges at Soldaterraadenes Opgave skal være sammen med Arbejderraadet at forhindre at Borgerklassen bevæbner sig; en Tanke, som vi helt kan tilslutte os. Punkt 5 behandler derimod dette Spørgsmaal paa en hel anden Maade. Her blæses til Samling for Oprettelsen af frivillige Værnekorps. Og hvornaar? Jo, i det Tilfælde, at man fra borgerlig, kapitalistisk Side paabegynder Oprettelsen af saadanne. Vi mener det er en yderst farlig Eftergivenhed, dette positive Militærforsvar, og det bliver ikke bedre, at man lader Modstanderne angive Tidspunktet for dette Forsvarets Organisering.

„Den røde Krig" har ofte haft Lejlighed til at vise at Borgerkrigen altid er opstaaet som et Ønske af Kapitalisterne, som en politisk Lynafleder for det økonomiske Revolutionsarbejde. Det er en farlig og halsløs Gerning, at begynde paa at indblande Arbejderne, eller agiterer blandt dem og forstørre Mulighederne for denne Provokation. Og Provokationen kan blive endnu mere virkningsfuld, da man jo forudsætter Arbejdernes Bevæbning som en automatisk Følge af Borgerbevæbningen.

For os staar det som den lykkeligste Løsning, hvis man fastholder den Linie som udtrykkes i Punkt 4 og som i Punkt 7 understreges gennem følgende: „Men Desorganisationen af Borgerklassens bevæbnede Magt, er nødvendigt for Sikring af de vundne økonomiske Resultater og for i det hele taget at skabe Betingelserne for en økonomisk Udvikling." Arbejderklassen er jo den der bearbejder og transporterer Ammunitionen og Skydematerialet, gennem Samarbejde med Soldaterraadene, skulde man effektivt kunne forhindre en Borgerklasses Bevæbning i nævneværdig Grad.

Vi vil i dette Sammenhæng citere et Afsnit af det Aktionsprogram som de syndikalistiske og anarkistiske Grupper i Østrig har formuleret:

Punkt XII: Afvæbning af alle bevæbnede Individer og Sammenslutninger gennem Folkeværnet. Umiddelbar indstillelse af al Rustningsindustri og Adoptering af hele denne Industris Material for fredelige Sysler, d. v. s. for Tilvirkning af Lokomobiler, Maskiner, Værktøj, Produktionsinstrumenter og Kommunikationsmidler.

Naar dette er fuldbyrdet: Afvæbning af Folkeværnet. Opløsning af dette og Optagelse af Folkeværnets Medlemmer i det frie Folks Produktionsassociationer.

Det er en hel anden Linie man her giver Udtryk for, og vi troer at staa i Samklang med hele den internationaleSyndikalisme,naar vi siger at denne Linie slaar helt og fuldt i Samklang med Syndikalismens revolutionære Arbejdsmetoder, ligesom den leder Tanken i det Spor, der for den sociale Befrielse er lykkeligst.

For vor Del anser vi det for ønskeligt, dersom en saadan Ordning, havde kunne træffes at Arbejdsprogrammet fra Fagoppositionens Landssekretariat ikke var blevet udsendt i sin endelige Skikkelse, i saa Fald havde en Diskussion om det omstridte Punkt kunnet forelages og evt. et Modforslag være blevet medsent. I dets nuværende Skikkelse synes det mig, at man som Syndikalist og Arbejder bør afgive sit Ja for alle Punkter — fraregnet Punkt 5. Det Punkt bør have et rungende Nej!

Ungsocialist.

Mennesket maa indse, at han kun er en Draabe i Menneskehedens Ocean. Ikke alene i sit eget Bryst bør han begribe, holde fast og elske Livet med sin guddommelige Kraft; men ogsaa i alle ham omgivende Brødre. Han behøver ikke at opgive sin egen Handlekraft, ikke at tabe sig selv for at forene sig med andre — tværtimod, han vil derved vinde de stærkeste Livskræfter: Den seende Kærlighed og den handlende Sympathi. I tredve Aar har Verdenen ladet Tusinder af Overmennesker opstaa. Nu skal de se Mennesker, der kun er Mennesker, og som forstaar hverandre og arbejder med hverandre! — Medmennesker....

Romain Rolland.

Fra Centralkommitéen.

Aarhus. Kammerater, der er interesserede i, at der stiftes en ungsocialistisk Forening i Aarhus, bedes henvende sig til *Aksel Petersen, Skovvejen 2*, *Aarhus.* „Den røde Krig" og vore P[illegible] faas hos samme.

*

15 Øre.

„Den røde Krig" koster fra med dette Nr. 15 Øre; thi ogsaa er jo undergivne Pengesystemets synkende Værdi. Vi har saa længe som muligt søgt at afværge en Prisforhøjelse, da vi jo for den største Del har vore Købere og Abonnenter blandt de Ubemidlede og en Forhøjelse vilde maaske afholde mange fra at købe *„Den røde Krig"* der ellers sympatiserede med vore Idéer. Trods de store Prisstigninger, som er paaløbne indenfor den typografiske Industri, siden vi for ca. 1½ Aar siden paabegyndte Udgivelsen af *„Den røde Krig"* og satte Prisen til 10 Øre pr. Nr., har vi dog indtil nu kæmpet mod Strømmen, saa godt som vi formaaede, søgt at klare os, selv om ogsaa Medlemmerne indenfor den Ungsocialistiske Bevægelse har maattet foretage ikke faa Greb i deres ikke særligt velspækkede Pengepung — Og Underskuddet blev altid klaret. Den sidste Forhøjelse har imidlertid presset Udgifterne op i en Højde, som gør det paatrængende nødvendig at forhøje Prisen, dersom *„Den røde Krig"* skal kunne fortsætte med at udkomme.

Det er vort sikre Haab at *„Den røde Krig"s* Venner, Abonnenter saavel som Købere vil forstaa, at kun Nødvendigheden har tvunget os til dette Skridt, og det er Redaktionens inderligste Ønske og Haab at naar den paa allle Maader søger at gøre sit til at *„Den røde Krig"* bliver saa underholdende og interessant som mulig, saa vil vore nuværende Venner følge os og gøre deres til at nye kommer til.

Der skulde helst ikke gaa lang Tid inden at Ekspeditionen kunde melde, at nu maa Oplaget op paa 10.000 Eksemplarer.

Kammerat! Gør du dit til *„Den røde Krig"* naar saa vidt. Skaf nye Læsere, nye Abonnenter — saa behøver „Den røde Krig" ikke at gaa ind!

Fattigdommen har sit Udspring fra Privateiendommen. Socialisme, er Afskaffelse af Fattigdommen.

Oniding

Kan Menneskene slippes løs?

Et Svar til mange.

I.

af *I. I. Ipsen.*

Den lille Bog »Slip Menneskene løs«, som jeg udsendte i 1910, har bragt mig megen Glæde, hvad der jo er en smuk Form for Indtægt; anden Indtægt har den nemlig ikke bragt mig. Den er udsolgt her hjemme og er desuden gaaet i svensk og norsk Oversættelse.

Mest har det dog fornøjet mig, at den har vakt saa megen Modsigelse. Det var ikke en Vittighed, naar jeg en Gang sagde, at jeg har Gudskelov mange Betingser for aldrig at blive populær; det kom tværtimod fra en inderlig Overbevisning om, at det værste, der kunde være hændt mig, var om jeg var bleven anbefalet i Partiet, Social-Demokraten har i Aarenes Løb sagt mange mærkelige Ting om mig, men rost mig har den heldigvis aldrig. Der er imidlertid fra andre Sider rettet en fornuftig Kritik mod mine anarkistiske Idealer, og den samler sig i Reglen om dette, at Menneskene ikke er modne til at slippes løs og ventelig heller aldrig bliver det. Her er mit Svar paa denne Indvending.

— Det ser umægtelig ud som om mine Modstandere har Ret. De fleste af dem henviser triumferende til Rusland, og jeg selv mindes *Karl Gjellerup's* Verslinjer:

De myrder uden en Plet paa
Skjorterne,
Kejseren først, og saa Kejser-
morderne.

Vi kan tage Tyskland med; dernede er Socialdemokraterne ligesom Russerne løbet løbsk i Kapitalisme og Militarisme. Vi kan for den Sags Skyld nævne Danmark ogsaa; her er den første socialistiske Minister bleven den kloge Overklasses Haab og den fordummede Underklasses Afgud. Det synes ganske umuligt, at Arbejderne nogensinde skulde kunne føle Trang til at regere sig selv i Stedet for at lade sig regere af andre.

Overklassens Standpunkt lader sig forstaa; fraset en moralsk Fordærvelse, som den ikke selv er klar over, gaar det jo godt. Mærkeligere er det, at Underklassen vedbliver at være begejstret for at gaa paa Fabrik og til Valg og holde Liv i sine Udbyttere, som ejer baade Fabriksprodukter og Valgprodukter. Den første socialistiske Minister er saaledes Overklassens med Hud og Haar og Skæg og det hele.

ALBERT JENSEN

Men alt dette er kun *tilsynladende* mærkeligt. I Virkeligheden forholder det sig nemlig saadan, at hverken i det ene eller det andet Land er Menneskene sluppet løs. Danmark kan vi foreløbig lade ude af Betragtning; her holder Overklassen og Socialdemokraterne med fast Haand hele Tvangssystemet oppe; Lovene beskytter Kapitalisternes Ejendomsret til Jord, Fabriker og Maskiner; Vælgermøderne og Fængslerne er overfyldte; og Statskirken velsigner de Røvere, svm Vorherre lod korsfæste ved sin Uskyldige Søns Side. At tale om at noget Menneske er sluppet løs hos os, er hen i Vejret. Men lad os som Eksempel tage Russerne; de har dog forsøgt at brække ud.

Hvordan er det altsaa gaaet i Rusland? Et Kor af Bladnegere vil hyle til Svar: det er gaaet galt! Men det er jo noget, som vi allesammen kan se, og desuden ikke ordentligt Svar paa det, der sporges om. Nu er Begivenhederne i Rusland ganskevist vanskeligere at forstaa, især saa langt borte fra; men to Ting maa kunne slaas fast mellem selvstændigt tænkende Meneesker, ogsaa Negere.

Rusland har for det første lært os, at Forholdene der ovre, der var væsenligt som Forholdene i alle kapitalistiske regerede Lande, afslørede sig som pilraadne. Hvor man stak en Finger i dem, viste de sig morе og egnede til en revolutionær Forandring. Monarkiet, Statskirken, Parlamentarismen og Lønsystemet var som gamle Huse, der var gaaet Svamp i. De sank i Grus, Kejserens Hus først og siden Kejsermordernes. Da vi som sagt har akkurat de selvsamme Samfundsinstitutioner hos os er den Slutning vel tilladt, at det lysner i Øst, og lad falde hvad ikke kan staa!

Det er det internationale Kladderadask, Rusland har indvarslet: Vi Danske kan ikke paa nogen Maade holde det gamle System oppe, skønt Socialdemokraterne sammen med deres Allinrede nylig har vedtaget en Grundlov, som holder baade paa Kongedømme, Statskirke, Rigsdag og Kapitalisme. Vi har faaet hele Socialdemokratiet direkte importeret fra Tyskland, og hvad der ramler i Tyskland, maa med historisk Nødvendighed ogsaa ramle hos os. Men vi kan maaske være heldigere og faa Revolutionen paa en lidt anden Maade. Den er jo gaaet nok saa skævt for Kejsersocialisterne ligesom for Russerne.

Den anden iøjnefaldende Ting — selvfølgelig ikke for de socialdemokratiske Lønarbejdere, for de ser ingen Ting — er, at den russiske Revolution mislykkedes, fordi Menneskene *ikke* blev sluppet løs. *Lenin* gjorde Forsøget; *Trotzky*, som ikke er Russer men Jøde, har Hovedskylden for, at det hele blev drevet tilbage i Statstvang og Militarisme. At det ikke kan gaa paa den Maade, er der jo forlængst leveret grundigt Bevis for ogsaa andre Steder. Men dertil kommer, at Rusland heller ikke slap løs udadtil; det staar den Dag i Dag overfor Ententeregeringens pansrede Pengenæve, og ikke en Gang den ganske idiotiske Statsgæld har det kunnet befri sig for. Derfor har Krapotkin Ret i, at en lokal Revolution efterhaanden er bleven umulig; der maa en international Revolution til, omfangsrigere end den efter 1879.

I Rusland strandede Forsøget, fordi der hverken blev kastet løs indadtil eller udadtil, og der saaledes slet ingen revolutionær Sejlads kom i Stand; hele Samfundet blev liggende ved det kapitalistiske Bolværk. Man smed ikke engang Lønsystemet overbord, men gav sig til at trykke Papirpenge paa Zarens efterladte Maskiner. Bourgeoisiet blev unægtelig sat til ogsaa at bestille noget, men under fortsat Tvang, i Stedet for at al Tvang skulde være afskaffet undtagen den ene, som Naturen selv paalægger os ved at sige: Vil I leve, maa I arbejde for Føden; den falder ikke ind i Munden paa jer!

Revolutionen er nemlig et simpelt Spørgsmaal om **Produktionens Omordning.** Den hidtilværende Metode er baseret paa Løntvang, hvad der viser sig i, at ethvert fornuftigt Menneskes i og for sig taabelige Ideal er: at faa andre til at arbejde for sig og selv være fri. Det tvinger man disse andre til ved Hjælp af Kapital; arbejd for mig, eller du faar ingen af mine Penge og følgelig heller ingen Føde! Resultatet af denne Produktionsmaade er Slagsmaal og Uorden. Den saakaldte Statsorden er Klassekamp og den organiserede Uorden. Derfor maa Revolutionen slaa denne gamle Produktionsmaade ihjel og skabe den ny, som skal iværksættes uden nogen som helst anden Tvang end den, som Naturen paalægger os, og uden nogen som helst anden Organisation end

den, der er baseret paa det frie Arbejde.

Her er det, at Menneskene skal slippes løs — ud af Lønarbejdet og ind i det frie Arbejdes Naturliv. De tager alle hidtil opnaaede Goder med sig og kasserer kun Pengene — det ene Menneskes unaturlige Magt og Autoritet over det andet. Og har de forindrettet sig saa pinende forkert, at alle saakaldte civiliserede Lande efter 1914 blev til rene Galeanstalter, saa maa de vel nu have opnaaet saa megen Forstand, at det nye Samfund i alt Fald ikke kan blive værre end det gamle. Det maa nødvendigvis blive bedre, naar det umulige Produktionsprincip afskaffes.

Men tør nogen paastaa, at dette er sket i Rusland? Og er der gjort det ringeste Tilløb til det hos os, hvor Arbejderne har sat en frigiven Slave ind i det kapitalistiske Produktionssystems Regering?

(Sluttes i næste Nr.)

Hvorfor, I Militære, hvorfor klæder I jer i kønne Klæder med Guld og lysende Farver? Hvorfor arbejder I stadig under Musik og flyvende Faner Er det for at dølge, hvad der ligger bag jeres Arbejde? Dersom i elskede Sandheden, skulde I gaa i hvide Bukser som Slagtere, saa at Blodpletterne bedre kan ses. I skulde gaa med Kniv, med Økse dryppende af Blod og slibrige af Fedt. I Stedet for Musikkorps skulde I føre en Flok hylende Mennesker foran jer, Mennesker, der er blevet vanvittige ved Synet af en Slagmark. Istedet for Faner skulde I bære Ligsvøb og paa Jeres Ammunitonsvogne Ligkister.

August Strindberg.

Det vanskelige Spørgsmaal.

Det er let nok at starte en Arbejderbevægelse, men naar den først er startet, Arbejderne har sluttet sig til Idealisterne, og alt gaar fremad, saa forsvinder Idealisterne, og i deres Sted kommer de Professionals, Politikerne, Folketalerne etc. Bevægelsen ophører at være ærlig, bliver falsk og ufrugtbar — ufrugtbar for Arbejderne vel at mærke. Gang paa Gang tages Folket ved Næsen. Det bruges til at bringe ærgerrige i Vejret, men faar selv aldrig andet ud af sine Anstrengelser end bitre Erfaringer. Erfaringer, der dog ikke er dybere, end at Folket til enhver Tid er villig til at lægge sig i Selen paa ny for en ny meget lovende Stræber. Alle Historiens »store« Mænd har ladet Folkebølgen bære sig frem, og kun grumme faa af dem har ment noget ærligt med deres gyldne Løfter. Kun grumme faa — og disse faa er som Regel hurtigt blevet skudt til Side eller myrdet.

Saa snart der opstaar en ny Folkebevægelse, og nye Førere staar op og raaber: »Vi alene er ærlige«, medens hver dog raaber saa højt, han kan: »Men jeg er den aller ærligste«, ser Massen med ængstelige Anelser paa disse Førere og tænker: »Hvorfor mon de bedyrer deres Ærlighed saa kraftigt??? Mon den er ægte??« Og i nogen Tid staar den vaklende, indtil den mener sig overbevist — den vil jo saa gerne tro paa Ærligheden. Nærer den først Tillid til Førerne, gaar den paa med krum Hals — men desværre hænder det, at Troen brister, den udvalgte viser sig uværdig til Tilliden. I Sandhed et skæbnesvangert Spørgsmaal: „Er Førerne ærlige?« Er der flere Partier, der vil lede Masserne, hos hvilket træffer man saa den eneste ærlige? Hvor skal man kunne vide det? Hvor er de Garantier, der ikke er ugyldige? De Eder, der ikke brydes? Ja, hvor findes den eneste ærlige, den, der ikke alene er Idealist, men selv er et Ideal? Hvor er Guden? Han, der er ærlig uden at være dum? Han, der alene vil være i Stand til at samle Folket?

John.

Fra Fængselsverdenen.

Vor Kammerat, Central-Komitéens Formand, *Charles Rasmussen*, der ved Højesteret var idømt 2 Maaneders Fængsel for Uddelling af den „Den røde Krig" og et antimilitaristisk Opraab ved Kasernerne; er paa en Agitationsrejse for Ungsocialismen blevet anholdt i Provinsen. Det er ikke første Gang Charles Rasmussen siger Farvel til Friheden; alle der har beskæftiget sig med Ungsocialisme, kender vor Kammerat og beundrer den Iver og Energi, hvormed Charles Rasmussen kæmper for vor Sag. Kammerater! Send en Hilsen til Vestre Fængsel. Den 20. August maa han modtage Post.

*

Efter Mødet i Fælledparken den 10. August 1918, der blev afholdt som en Protest mod Politiets Overgreb mod de Arbejdsløse, arresteredes vor Kammerat Laurits Ha... Han idømtes 12 Maaneders F... bedringshusarbejde; hvilken ... han har afsonet den 4. Au... Københavns Afd. I af Smede... bundet har besluttet at nedl... Arbejdet den Dag Laurits H... slipper ud, for at kunne hils... Velkommen. Ogsaa vi hilse ... Kammerat Velkommen ud ig...

Arbejdsprogram for de fremtidige Agitation.

Landssekretariatet for Fagopp... sitionens Sammenslutning har u... sendt følgende Punkter til Ur... stemning i de forskellige Klubbe...

Punkt 1. Organisering af A... bejderne paa hver enkelt Arbej... plads, i Fabriksklubber, som væ... en Fabrikskomité. (Betegnel... omfatter selvfølgelig enhver V... somhed uden Hensyn til Art e... Beskaffenhed.

Punkt 2. En videre Samme... slutning af Fabrikskomitéerne denfor den enkelte Industri Arbejderraad.

Punkt 3. Et Samarbejde og Sa... menslutning af Arbejderraade... for de enkelte Industrier i et sa... let Raad for et bestemt Distr... — Kommune —. Og saa fremde... en videre Udvikling af Samar... det og Samvirksomheden mellem de forskellige Industrier og mellem Arbejderorganisationerne i Byerne og paa Landet.

Punkt 4. Dannelse af Soldate... organisationer paa samme B... og efter samme System som g... dende for de økonomiske Orga... sationer og med et nøje Sam... bejde med disse til Forhindring at Borgerklassen bevæbner ...

To Generationer.

Social Skitse i en Akt af Emil Manus.

Personerne:

Edvard Sivertsen.
Bolette, hans Kone.
John } deres Sønner.
Axel }
Henri Werner, deres Logerende.
Kronblad, Overbetjent

—

Handlingen foregaar i vor Tid.

Et Værelse. Møbleret som et tarveligt Arbejderhjem. Religiøse Billeder paa Væggene. 4 Stole, en Sofa. Et dækket Spisebord til 3 Personer. Døre til højre og venstre, i Baggrunden et Vindu og Entredøren. I Loftet elektrisk Lampe.

(Ved Bordet sidder Edvard Sivertsen. Han er en 55aarig gammel Mand, med et noget stift og højtideligt Væsen. Han er klædt i en rød Uniform, meget pudset og fin. Lige over for ham sidder Henri Werner, 25 Aar, ung og frisk, med tilbagestrøget Haar. Han er i Begyndelsen ivrigt optaget af at læse en Avis).

Sivertsen (raaber ud til venstre) Kommer Maden snart Mor? Jeg er bange for at jeg kommer for sent til det Møde.

Bolette (aabner Døren halvt og viser sig i Aabningen imedens hun taler). Aa, herregud, er Klokken allerede saa mange! Mine gamle Ben kan da heller ikke følge med Tiden. Jeg synes det er mærkeligt at John ikke er kommen endnu, han plejer ellers altid at være saa præcis —, altid hjemme Kl. halv otte. Jeg har jo bare gaaet og ventet paa ham.

Sivertsen: Naa — ja; men nu kan vi ikke vente længere. Jeg lovede Kaptajnen at være præcis Kl. 8 paa Mødet, han vilde nemlig gerne præsentere mig for Kommandøren, sagde han. Det skal være saadan en hjertelig og ligefrem Mand, og saa har jeg jo — ja, det er ikke mine egne Ord; men det sagde Kaptajnen, at jeg havde gjort saa meget for Armeen her, og derfor vilde Kommandøren takke mig. (Vender sig imod Werner): Naar man som jeg har deltaget i Arbejdet i en 8—9 Aar, saa naar man at udrette en hel Del.

Bolette: — Ja, der er da ingen, der kan sige andet, end at du har gjort hvad der stod i din Magt. Og ingen Ting har du forlangt for dit Arbejde. Det er der vel ingen der har mærket bedre end jeg.

Sivertsen: Ingenting, siger du? Aa, jeg har altid været glad for at kunne udrette noget nyttigt. Det er vel Vederlag nok; men kom nu ind med Maden, lad det gaa lidt villigt —!

Bolette: (gaar ud i Køkkenet og kommer tilbage med et Fad Grød som hun sætter paa Bordet. Under de følgende Replikker, bevæger hun sig stadig mellem Bordet og Køkkenet).

Sivertsen: — Werner siger ingenting.

Werner: — Nej, jeg synes jeg var saa fuldstændig udenfor deres Samtale, og desuden sad jeg og havde en Slags Hallucination (ler). Man har jo engang imellem ... disse smaa lystige Billeder i H... nen, der ligesom fortætter ... Verden, inden for en lille C... kreds.

Sivertsen: Jeg synes De sku... lade være at spekulere saa meg... det er farligt og er ikke til no... spm helst Nytte. Tag Livet s... det kommer, betro dig til G... — det har altid været mit V... sprog, — — og det har jeg ald... tabt noget ved.

Werner: — Ja, det er der ingen der ved. De ved kun ... De har faaet, men ikke hvad ... har tabt. Jeg tror nu De har ... en Plads i Livet, og det var n... det jeg saa et Billede af før.

Sivertsen: Naa, —; men fo... mig det da. Jeg forstyrrer ... maaske Spisningen?

Werner: — Nej, paa ingen M... —. Egentlig har jeg ikke ... Lyst til at meddele mig, fordi ... synes min Opfattelse var ... ubarmhjertig, men naar De ... staar at De ikke har tabt no... saa gav det mig Lyst. Det er ingen Nyhed at de smaa ... hvoraf en Sag bestaar bærer ... præg af selve Sagen, hvorfra ...

medens Arbejderne er vaabenløse og derfor ude af Stand til at forsvare sig mod eventuel væbnet Aktion fra kapitalistisk og borgerlig Side.

Punkt 5. I Tilfælde af Oprettelse af frivillige Hærkorps under hvilket som helst Navn fra borgerlig og kapitalistisk Side, at søge oprettet en tilsvarende Bevæbning af Arbejderklassen til Garanti mod Arbejdernes Undertrykkelse ved Vaabenmagt.

Punkt 6. Den bestemmende Myndighed lægges hos Arbejderne direkte og de valgte Raad bliver kun administrerende Organer for den store Masse. Den fælles Samvirken bliver paa Basis af fælles Klasseinteresser, og den daglige Interessekamp bliver et Led i selve Klassekampen for at styrte den kapitalistiske Magt, og Overtagelse af det økonomiske Samfundslivs Funktioner.

Punkt 7. Det fundamentale for Arbejdernes Kamp maa være Erhvervelsen af den økonomiske Magt, men Desorganisation af Borgerklassens bevæbnede Magt er nødvendig for Sikring af de vundne økonomiske Resultater og for i det hele taget at skabe Betingelserne for en økonomisk Udvikling. Ligeledes kan Bevæbning af Arbejderne blive nødvendig til Forsvar, og Forebyggelse af unødige og blodige Ofre. Men hele Spørgsmaalet om den væbnede Magt for Arbejderne, bliver kun at betragte som et nødvendigt Onde, Arbejderne tvinges til at regne med og i givet Øjeblik at organisere.

Punkt 8. Arbejderne skaber sig en stærk Presse til Brug i deres Kamp og konsoliderer denne mod de kapitalistiske Angreb. Den arbejderfjendske Presse uskadeliggøres gennem Boykotting, dels ved at undlade at købe disse Blade og dels ved at unddrage de arbejderfjendske Organer Materiale og Arbejdskraft til Fremstillingen.

Landssekretariatet for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark.

En Ulykke.

En Ulykke vilde det være, dersom vore Meningsfæller, der forhandler Bladet, mener, at dermed er alt godt. Nej, Mottoet bør være: „Nye Afdelinger af Ungsocialistisk Forbund, og saa mange Abonnenter paa *„Den røde Krig“*, som det kan lade sig gøre.“ Ungsocialismen har Bud til alle Arbejdere og Kampsignalet lyder saaledes: „En ungsocialistisk Afdeling i hver By i Danmark.“

Sælg „Den røde Krig“ og agitér for Ungsocialismen!

Den røde Front.

Hvorlænge skal de admistrative Myndigheder behandle Arbejderne efter Forgodtbefindende? Den forløbne Maaned har atter afsløret den fuldstændige Ufrihed og hæslige Korruption som der hersker blandt de nuværende Magthavere af radikal Kulør. To svenske Kammerater, *Sigurd Andersen* og *Albert Jensen*, er uden videre udvist af Landet. Hvorfor? Fordi de ikke havde samme Anskuelser om Samfundsspørgsmaalene som Politidirektøren. Vore Kammerater har opholdt sig her i Danmark i længere Tid, og har bidraget deres til at uddybe Forstaaelsen af Socialismen i Arbejderklassen. Sigurd Andersen nød stor Tillid blandt sine Kammerater og havde gjort sig fortjent til dette gennem et energisk og udholdende Arbejde for Ungsocialismen. Ved sidste Kongres valgtes han til Ekspeditør for „Den røde Krig“ og deltog i Arbejdet for Bladet med Liv og Sjæl.

Albert Jensens Betydning for den revolutionære Bevægelse i Skandinavien behøver vi ikke at omtale, — den er tilstrækkelig kendt. Gennem mange Aar har han fulgt den internationale syndikalistiske og anarkistiske Bevægelse og gennem Korrespondancer til de ungsocialistiske og syndikalistiske Blade har han udbredt sin Kundskab. *„Den røde Krig“* har haft Lejlighed til at publicere det bedste af, hvad han har skrevet i de senere Aar. Hans store sociale Forstaaelse er forenet med en sund Portion kritisk Sans, som altid gør hans Ydelser nøgterne og klare. Vi henviser til den Artikel om „Proletariatets Diktatur“, som vi offentliggjorte i Juli Numeret af *„Den røde Krig“*. Albert Jensen sidder nu i Central-Fængslet i Malmø og venter paa at afsone en Dom paa 4 Maaneders Fængsel for et Foredrag holdt i Norrkøping i Sverrige.

Den Tid maa snart være inde da Arbejderne sætter en Grænse for de brutale Udvisninger af udenlandske Arbejdere. Forstaar Arbejderne da ikke, at hvis man fortsætter paa denne Maade, paadrager man sig en Skamplet indenfor den internationale Arbejderklasse, som svært kan afvaskes.

Det bliver snart et Skældsord at kalde sig for dansk Arbejder.

•

Redaktøren for Sveriges ungsocialistiske Organ „Brand“, *C. J. Bjørklund*, er blevet arresteret i Stockholm. Under hans livlige Deltagelse i den svenske Typografstrejke, kom han et Par Strejkebrydere for nær, hvilket Politiet benyttede sig af og arresterede ham.

Murernes Fagforening af 1919, København, har paa sidste Generalforsamling foruden at bevillige 1500 Kr. til „Solidaritet“ ogsaa betænkt Ungsocialistisk Forbund med 100 Kr. Vi takker de brave Murersvende for deres gode Forstaaelse for ren socialistisk Propaganda og skal paa alle Maader søge at gøre os deres Tillid værdige.

Erich Mühsam, hvis Portræt vi gengav i sidste Numer af „Den røde Krig“, er af Borgerdømmet blevet dømt til 15 Aars Strafarbejde. I sin Forsvarstale udtalte han bl. a., at han ikke havde noget at bebrejde sig selv, naar han saa hen til sin Deltagelse i Hændelserne i München. Det eneste, han beklagede, var, at Forrædere og Provokatører, købte af Borgerklassen, havde sneget sig ind i Rørelsen, og at Raadstyrelsen var blevet for tidligt proklameret. Hvis Forudsætningerne for Raadstyrelsens Proklamation havde foreligget idag, skulde han ikke tøve et Øjeblik med endnu engang at styrte sig i Breschen for Arbejderklassens Kamp for den kommunistiske Anarkisme!

De vidste ikke.

Fortælling af Palle.

Paa et Gods boede to Brødre; men de vidste ikke, at de var Brødre. Foroven boede Halidan, og han var rig. Forneden boede Kaj, og han var fattig. Halidan ejede Slottet, d. v. s. hans Fader ejede det. Kaj ejede intet, d. v. s. hans forkerte Fader var Portner hos hans rigtige Fader. Kajs Moder var naturligvis Portnerkone.

Halfdan Slot. Kaj Hytte.

Kun to vidste Besked om Broderskabet og de behøvede ikke at frygte Opdagelse; thi de to Brødre lignede slet ikke hinanden.

---

forskellige Bestanddele udspringer.

Sivertsen: — Hm! — det ved jeg ikke, jeg er kun Arbejder — og har ikke studeret.

Weruer: En Arbejder maa have studeret, ellers er han jo kun en Maskindel, der sættes i Gang og standses igen; men det passer forresten godt ind i det Billede jeg saa for mig. Før, da jeg sad bøjet over Avisen, lukkede jeg Øjnene og fik derigennem et Billede af hele Mekanismen i den nuværende Ordning; man siger jo Samfundsordning? Religionen f. Eks. —

Sivertsen: — Spis nu, Grøden bliver kold.

Werner: — Aa —, det gør ingen Ting, jeg har jo ikke saa travlt, — jeg skal ikke præsenteres for nogen Kommandør. Naa ja, jeg skal ikke sige noget daarligt om Religionen; men jeg kom til at se noget og det var det jeg vilde fortælle. Jeg saa Dem som De er, gammel og udslidt, som de gaar gennem Livet med lukkede Øjne. Blændet af Religionen, overbevirdet af Arbejdet fra Deres Moder; tilsidesættende alt Arbejde og Kamp for det menneskelige Fremskridt; det Fremskridt som De haaner gennem Deres Nøjsomhed og Uforstand. Jeg saa Verdens Mægtige begaa en lang Række af Uretfærdigheder, mod Dem og Deres Klasse.

Sivertsen: Aa —, Fraser, — Fraser. Hvad er det for Uretfærdigheder?

Werner: Det skal jeg sige Dem, De staar op Kl. 6 om Morgenen, beder — slæber og slider og takker, fordi De faar Lov til det — spiser Middag — beder og slæber igen, — spiser — og saa, uden at De har et Minut, til at se Dem omkring sluger Frelsens Hær, alle Deres Kræfter. Alt det, der gælder Deres egen Klasses Interesser, har De ikke noget til overs for; men kalder Frelseren Hær, saa staar De parat. Hvis alle deres Arbejdskammerater var indfanget som De — ja, da havde Arbejdsgiveren endnu større Grund til at glæde sig. — Det siges jo, at Glæden i Himlen er stor, for hver en Synder som — —

Sivertsen: — De har ingen Ret til at tage et kristeligt Skriftsted i deres Mund.

Werner: — Hvad jeg har Ret til, bestemmer jeg selv; idet ad skiller jeg mig fra Lakajerne i Frelsens Hær; I er jo dog ikke andet end Lakajer, — men jeg blev afbrudt. — Ser De, paa den Maade bindes Manden — Faderen — Hustruen, Moderen, hun bindes i Hjemmet — i Køkkenet; hun er Hjemmets Slave — eller, hvad mener De Fru Sivertsen?

Bolette: — Jeg har altid haft det rart og godt her hjemme og jeg har aldrig været ked af mit Køkken, som De siger, og i Frelserens Hær, maa Kvinderne tale lige saa meget som de vil.

Werner: — Ja, det er rigtig nok; men det er Frelsertaktik, »To brune Øjne og en blød lille Mund«. —

Sivertsen: — De maa jo skamme Dem, at rive ned paa Kvindernes smukke Arbejde paa et saadant Sted. Skam Dem!

Werner: — Jeg har ikke sagt noget ondt om Kvinderne. Det er sikkert ikke dem, der har skabt Frelsertaktiken, men naar jeg har aflagt Visitter rundt i forskellige Arbejderhjem, har jeg set hvorledes Kvinderne er bundet til Hjemmet. Det er muligt, at de har det godt. Jeg ved det ikke; men jeg ved hvorledes det virker paa dem, hvorledes de bliver ligegyldige for alt andet, der burde fange deres Interesse.

Sivertsen: Aa, stakkels lille De; troer De Verdenen forandrer sig blot fordi De ønsker det? Hvor gammel er det egentlig De er?

Werner (gør en uvillig Bevægelse og lader som om han ikke har hørt Sivertsens Bemærkning) Ja, der behøves sandelig en Revolution i Menneskenes Maade at tænke paa. At spekulere paa Verdensordning som det er nu, det vilde være haabløst. Mænd er gennem Fornøjelser eller Religion, hildet i en Ligegyldighed, Kvinden er, foruden at hun ogsaa i Reglen er greben af en Religiøs-Raptus, bundet ved alle et Hjems smaa Byrder. I Sandhed, et tarveligt Materiale at arbejde med; — — Men Listen er ikke færdig endnu.

Sivertsen: — Bolette; hvor meget er Klokken?

Bolette: — Den mangler et Kvarter i Otte.

Werner: — Som jeg sagde, der mangler noget. Disse to, Manden og Kvinden, har en Søn, som de skal prædike Nøjsomhed for, og lære ham at at bøje sig for Her-

Halfdan var stor, tyk og stærk. Kaj var lille, tynd og svag.

De var lige gamle, men ikke lige store. Hvorfor den Forskel? Jo, den ene fik rigelig, den anden knap. Den ene fik god Søvn, den anden daarlig. Den ene legede hele Aaret, den anden arbejdede hele Aaret. Hvorfor, hvorfor, hvorfor? Jeg véd det ikke, kan ihvertfald ikke regne det ud paa anden Maade, end ved at slaa fast som givet, at Livet for det meste bestaar af en Kæde af Dumheder.

Da Drengene var ti Aar gamle, døde deres fælles Fader, og til alt Held for Historien fulgte Kajs Moder ham i Graven — dog kun figurlig talt. Thi han blev begravet paa en fin Plads med Udsigt og Medaillon over Hovedgærdet. Hun kom til at ligge et Sted i Randen af Kirkegaarden, hvor der var fugtigt, at dømme efter Svuppet, det gav, da Kisten blev firet ned i Hullet med Hovedet forrest og lidt paa Skraa. Naa, jeg tænker ikke, der var fugtigt for Ormene, der vel ogsaa tog til Takke med hende, da de nok ikke var bedre vant i den Ende af Kirkegaarden. Om de har fundet hinanden efter Døden, melder Historien intet om, selv om det unægtelig burde være saaledes — om man ellers skal tro om den Ting, saaledes som mange brave Forfattere vil, man skal. Imidlertid holder jeg mig til Sagkundskaben — nemlig: Præsten. At dømme efter hans to Prædikener var der intet Haab om nogen Idyl for de to Elskende hinsides. Jeg forstod saa meget som, at den rige afdøde havde at vente sig en lille Evighed tilbragt sammen med sin forhadte Hustru.

Tilbage blev de sørgende Efterladte. En stille, grædende Enke og en højt jamrende Enkemand. Den første tørrede sine Øjne med et parfumeret Silkelommetørklæde. Den sidste brugte Bagen af sin Haand. Havde Konen i Graven kunnet, havde hun sikkert rakt Manden et rent og nystrøget Lommetørklæde op fra Jorden og sagt bebrejdende: „Men E—rnst dog! Du smudser dig ganske til.“ — thi den lille Portnerkone var en ordentlig Kone, ret en Sir, besat med ægte Stene, Guld og Diamanter. De to Brødre sørgede saa godt som nogen, og de gik med hinanden i Haanden rundt i Parken og græd sammen. Dag efter Dag vandrede de saaledes om mellem Træerne, medens Taarerne trillede. De satte sig ved Dammen og gjorde den til en Saltsø ved deres Graad. Karperne nøs op i Vandskorpen derved. Om Aftenen sneg de sig ud og mødtes ved en Træstub, hvor de satte sig og kiggede paa Maanen. De spekulerede paa, om maaske de Døde saa deroppe og nu var meget bedrøvede over at være saa langt borte fra deres to smaa Drenge. Naar det regnede, krøb de sammen under en stor Paraply, og de syntes det lettede deres Sorg, at Vorherre græd for dem. Regnens Trommen paa Paraplyen fik dem til at glemme Tid og Sted. Saaledes gik en Tid, som ingen holdt Regnskab over, og de to mærkede, at de fik Lov til at skøtte sig selv og tosse rundt og lege sammen — hvad de aldrig før havde maattet. De blev svorne Venner — men Eder sværges for at brydes. Da Sorgens Engel lettede paa Vingerne og fløj majestætisk bort, svævede Venskabets Engel bort med hende. Da Taarerne tørredes bort, klaredes Blikket atter hos vore Venner. Halfdan saa forundret fra sine egne fine Klæder til Kajs tarvelige, nu tilmed uordentlige Pialter. (Fortsættes.)

rerne. — Lad os sige at det er John. Naar han fylder 21 Aar, saa bliver han taget til Soldat. Han skal lære at skyde, — lære at skyde de Arbejdere, der ikke er tilfredse — hvis det behøves. Jeg hørte John sige i Gaar, at Soldaterne, ude paa Fælleden havde ødelagt syv udstoppede Figurer, alle Figurerne var udklædte som Arbejdere. Tænk Dem, syv Figurer, gaar de løs paa, under Skrig og Skraal, med skarpsleben Bajonet. — Det er selvfølgelig ikke saa meget Figurerne jeg tænker paa, som det at de opdrager unge Mennesker til koldblodig at rette deres Bajonetter imod Mennesker — Figurerne kan erstattes; men det kan den fordærvede Karakter ikke. Tænk dem en Gadekamp, hvor Soldaterne bliver sendt ud for at skyde sine Medmennesker, sine Klassefæller ned.

Sivertsen: — Aa, — det bliver der aldrig tale om. — Militæret skal anvendes til at forsvare Fædrelandet.

Werner: De siger Fædreland, ja Og hvis Arbejderne bliver daarligt betalt, nægter at arbejde for en daarlig Løn, og de mener at have Retten paa deres Side og derfor vil hindre andre i at tage Brødet fra dem; saa er »de Riges« Fædreland i Fare. Men den Slags Ting fortælles selvfølgelig ikke i Frelserens Hær!

Sivertsen: — Aa, — jeg ved nok hvorledes det gaar til. Arbejderne er alt for trodsige — og hvis jeg vil arbejde — ja, saa har jeg vel Lov til det.

Werner: — Vi kan jo kalde de Strejkendes Handling for et Forsøg paa at (spydig) omvende de fattige i Aanden. — — Det er jo lovligt?

Sivertsen: Jeg har aldrig været ude for saa frække Lømler som de Strejkende. Om —

Bolette (afbryder) — Nu maa du gaa — Klokken mangler kun fem Minutter i 8.

Werner: Et Ord inden vi skilles De og Deres Kone, er for gamle, men John vil jeg redde. Jeg vil redde ham ud fra Militarismen, Fængsel er ti Gange hæderligere end at være Militær.

Sivertsen: (tager Frakken, som Bolette har givet ham, og siger medens han tager den paa) — Ja, forsøg De bare paa det. Det er meget lettere, end selv at være Soldat.

Werner: — Jeg er ingen Skryder og Frasemager, der løber rundt og siger: Du skal ikke myrde, og saa ikke selv foretager noget aktivt. *Jeg har ikke og vil aldrig lære at myrde mine Medmennesker;* det har jeg svoret; og som Kristen, burde De støtte mig og være med i den Kamp. *Paa det Punkt burde Ateister og Kristne mødes.*

Sivertsen: — Jeg er for gammel til at lære forfra. Min Kristendom siger noget andet end det De peger paa. Prøvetiden maa gennemgaas og det er ikke vor Sag, at sætte os op mod Øvrigheden. Og saa meget kender jeg min Søn, John, jeg har set ham i Fristelse mange Gange; aldrig vil han gaa med Dem og Deres Ideer, imod vor Villie! (hilser og gaar).

Werner (tager atter Avisen og sætter sig i Sofaen).

(Forts.)

———:o:———

Udgivet af
Ungsocialistisk Forbund, Danmark
✶
Redigeret af en Komité.
✶
Redaktionens Adresse:
Vesselsgade 7, St., København N.
✶
Ekspedition:
Wesselsgade 7, St., København N.
✶
Ansvarlig overfor Presseloven:
Alfred Andersen.

Nationaltrykkeriet, København.